

La Rambla

Any I

Dissabte, 16 abril 1932

Núm. 2

Preu: 25 cèntims

Romanticisme : Art : Política : Humor : Ciutadania : Maquiavelisme : Esport : Literatura : Xistologia : Feminisme : Grimègia : Etc.

Ara com ara, al 14
d'abril cridem ben
fort:

Visca la República
Espanyola!

Veiam si d'ací uns
mesos ens fan el joc i
ens veiem obligats a
cridar:

"Viva la pepa!"

Associació de Música

MERCÉ PLANTADA

L'exímia cantatriu que en el concert d'homenatge a Goethe, ens delectà amb el seu art excels.

Poesia anormal de la Normal

Un d'aquest darrers dies, en passar per davant l'Escola Normal de Mestres i Mestresses veiérem per terra un paper plegat que ens cridà l'atenció. Encuriosits, el collírem i el llegírem. Era un fragment d'una «magnífica» composició lírica! el qual reproduïm:

«Ulls que parlen,
cara hermosa,
bella, airosa;
com no aimarte?
Aixis es una dolça amiga,
a del cabell sedejat,
la del cor lleal i nople,
la que'l meu ha conquistat.
La qu'estudia i mai reposa,
la que fadors fa a desdir,
la que's nople i janerosa
am totom, pro mes am mi.
La que a Palamos te un jove
que la estima am tot el cor
el que per metje estudia
sols pensant amb son amor.
Eran amics d'infantesa:
de grans s'han seguit aimant
i un jorn mentres al ball perant
ell l'hi parlà palpitant»

Nosaltres, que som bons xicots, no volem que la destinatària es privi de conèixer
(segueix a la pàgina 3)

Ara fa un any

L'alegria de la República

Si no estessim fermament convençuts del que és i representa el règim republicà, bastaria solament en diades com la del dijous, fitar a l'esguard de tots els ciutadans on s'hi veien impresa amb mostres inequívokes, l'alegria de la República.

Alegria de la República!!

Goig de viure, goig de respirar els verges aires de la llibertat d'un present alegre, d'un futur brillant, d'un passat ombrívol i pestilent.

Alegria de la República!!

No temis, no seràs ennuvolida per les irresponsabilitats d'uns extremistes insolents.

Alegria de la República!!

Tu ets la prosa més convincent que la República és una cosa del poble feta pel poble i que solament el poble en pot disposar.

Alegria de la República!!

Llancem al vol les campanes del nostre esperit. Es dia de festa, Amunt els cors! que ara fa un any els llavis s'extremien de joia, que els cors botien respirant amplament amb la llibertat que dona enderrocar una carcassa corcada que la tradició ens jurava que era plena de vida.

Amunt els cors, gironins! Estem alegres perquè, diguin el que vulguin els que fracassats

Llegiu a l'interior la continuació del reportatge de la passada quinzena, sobre l'epidemia que hi ha a Girona i altres interessants articles de primera necessitat.

es posen al darrera la calúmnia i la difamació, la República ha fet el que podia fer. Ni més ni menys que el que podia fer baix un règim democràtic.

Vol dir això que estem contents de tota l'obra feta? No. Però sí del conjunt i per això l'alegria de la República ens puja a la cara, i més que res, perquè no dubtem que la República té un plet a resoldre, importantíssim, i el resoldrà, no definitivament com molts es pensen, sinó transitoriament i que acceptem com a compàs d'espera per assolir la llibertat completa de la nostra pàtria.

Els que creuen que no és possible la vida de Catalunya, amb franca harmonia amb la resta de la Península però completament lliure dels seus destins, cal solamet dir-els-hi:

Mireu Irlanda;

MENARGUES

S'ha apujat el tabac

-El segueixo des de la plaça de la Independència per quan deixi caure la "breva".

Regraciem

És de rigor en tot segon número d'una publicació, donar les gràcies al públic per la bona acollida que aquest ha dispensat en el número anterior.

Cumplem doncs aquest deute protocolari Gràcies a tots.

Ací podríem cloure aquestes lletres, però ens queda quelcom més dintre el pap.

Volem tenir la sinceritat de dir malgrat pecar de petulants, que al veure amb la simpatia que fou acollit el passat número, ens emocionà de veritat. No és pas ni el primer ni el que fa quatre de periòdics que posem al món, però sí és la primera vegada que rebem tan gran número de felicitacions i adhesions morals i materials, i això ens omplena d'alegria.

També ens ha engrescat de debó, la ràbia incontinuada i abocada babejant a les planes del periòdic dels nostres enemics i fins fa poc nostre.

Això ens ha acabat de demostrar que anem per bon camí. Aquest èxit entre els contraris és molt simptomàtic i ens demostra clarament que hem fet el que ells no cregueren mai que podessin fer uns senzills aprendents de manobre.

Gràcies a Déu, nosaltres no som advocats però tenim p'ou responsabilitat de consciència per sabe on comença i a cabarel bé i el mal, per a no gosar fer coses que si dintre d'una llei estan legalitzades, la consciència les té de repudiar sempre.

Com dèiem en el número passat, repetim, que el públic ja ens coneix prou bé a tots plegats i ell és l'únic jutge en aquest plet i el públic ha fallat sobradament amb la rebuda que ha fet al nostre número passat que ens esperona per a continuar l'obra començada.

Als nostres amics moltes gràcies, als nostres enemics, la nostra compassió.

Memòries d'un "filosop" que portava gorra de cop

La Felicitat

Els escèptics diuen que no existeix; altres que no és d'aquest món, sinó d'un pròxim futur. Seria llarguissim escriure el què es diu de la Felicitat!

Jo crec que la Felicitat existeix, però que en cada individu agafa una forma diferent o sinó mireu:

La Felicitat és per a
Un jugador: una bona carta.
L'enamorat: un «sí».
El llaminer: una plata de crema.
El polític: un canvi de govern.
Un pescador de canya: que piquin,
L'actor: que l'aplaudeixin.
L'autor: que tingui èxit l'estrena
Un metge: una bona epidèmia.
Un enterrador: que es mori molta gent.
Un militar: guanyar una batalla.
Un borratxo: un vas de vi.
Un estudiant: la matrícula d'honor.

☉ ☉ ☉

☉ A molts joves que corren avui, quan és morin tindran de posar-los-hi aquest epitafi.

«Aquí jau un «calavera» ara ho és i abans ho era.»

☉ Hi ha qui va a cacera sols pel gust d'explicar contes.

☉ El que diu xerraires a les dones es incapaç de maridar-se amb una dona muda.

☉ Un bon barret llueix molt sortint de missa.

☉ Les dones fan com la mar; un ratet van molt bé, però si t'embarques unes setmanes, marejen.

☉ Per a emprendre un negoci amb probabilitats d'èxit, necessites tres coses: diners, diners i diners.

☉ Jugador de manilla amb sort i un mal encenedor s'assemblen en que sempre fallen.

☉ L'home que en una reunió fa història d'aventures amoroses, vol ésser un aventurer i no es res més que un tonto.

☉ La posició sempre es una cosa falsa.

☉ Aristocràcia i Paveria fa anys que fan bracet.

PEPET GITANO

Les nostres enquestes

Quina és la nena que us agrada més? Per què?

Comencem avui a publicar les respostes a la nostra enquesta.

Hem tingut de tirar-ne moltes al cove perquè no es cenyien a la pregunta que fem o bé contenien paraules que no és possible escriure-les per ésser dirigides a una nena.

També hem rebut algunes respostes que feien referència a casades. Fins n'hem rebudes que anaven dirigides a les nostres respectives mullers! Això, com poden suposar, ens posava en assumptes de família que són de molt mal resoldre.

Afineu l'enginy, amics, i tireu al dret, però al «tanto» no ens comprometeu!

CARME i CAROLINA MORAGRIEGA
Per entremeliades i simpàtiques.
EL VEI DE SOTA

ANNETA FIGA
Per seriosa i assenyada.—FULLIT

ANTONIETA RIGAU
Perquè no anirà més a l'«Aliança»,
SHILLING

PEPETA FÁBREGAS
Perquè cada dia s'aprima més.
FABRA COATS

MERCÈ REITG
Per guapá i per simpàtica i perquè em mires d'aquella manera...—SHERINGANDO

ANITA CARBÓ
M'agrada perquè no tens «novio».
PERE «EL GRAN»

GERMANES HOLLYWOOD
M'agradeu perquè sabeu fer i portar els vestits
SASTRE

LLUISETA ILLA
Hem començat, per dir-te perquè ens agrada-
ves, pero val més que no t'ho diem perquè la
cosa s'emboficaria.—ESLAU

CARMETA VILA
Perquè té uns ulls plens de bondat i simpatia
i perquè de petita va estirar la cua a un gat.
ZACARIAS

SARETA BALARI
Perquè és de la meva estatura.—NANO

MERCÈ COLL
Pel teu tipet de banyista de la «Metro-
Goldwyn».—HAROLD LLOYD

MERCÈ i XITA REITG
Perquè no sé quina triar d'ambdues.
TAPIOLELA

MARIA CRUZ
Perquè canvia de novio cada mes.
ROMA G. ERA

CAROLINA DOMINGUEZ
Perquè li agraden els homes grans.—SUQUET

PAQUITA RIPOLL
Pel teu encís rialler.—EL CAVALLER X

CONCEPCIÓ CASTELLVELL
Pel teu caminar amb «devoció».
ESCOLÁ DEL CARME

JULIA AGUILAR
Perquè estudia amb tanta afició i mai sap la
lliçó.—LA H^a. PORTERA

JOANA RIERA
Pels seus ullasos i la seva simpatia.
SAN BOLA

M.ª DELS ÀNGELS LLAC
Perquè ets *hija* de Maria. I consti que això
no vol dir que totes les *hijas* m'agradin.—LLUIS

JOANETA VILA
Per llaminera.—CONFITER

ROSETA PAGÉS
Potser és perquè vas amb un altre, que
m'agrada tant.—QUIMET

Un que badava

Un repartidor de EL AUTO-
NOMISTA, anà dies passats al
casament d'un seu amic. Els
assistents a la cerimònia s'ado-
naren, amb sorpresa, que l'inter-
fecte calçava sabates de diferent
color la una de l'altra. Cal fer
constar que aquest repartidor
és bon xic curt de vista. Li
feren notar el descuit que havia
tingut i ell es disculpà així:

—Ahir les vaig comprar i
no les he estrenades fins avui
en el temps precis de mudar-me
per venir aquí. És el baster net
que en té la culpa ja que ell me
les va vendre desaparellades.

Cafè-Bar Oro del Rhin

Carrer Progrés, 7 GIRONA

Ha inaugurat els seus men-
jadors per a abonaments
a preus convencionals

RESOPONS A QUALESEVOL HORA
Feu una prova Sereu client

Lliçó d'Història, a la Normal

Ens conten, jurant-nos que
és veritat, el que nosaltres us
anem a contar. Pel que pugui
ésser, declinem tota respon-
sabilitat i ho venem al mateix
preu que ens costa.

Imagineu-vos una escola, que
bé podria ésser la Normal;
dintre l'aula, les deixebles, el
professor, etc., en plena classe
d'Història.

El professor pregunta a una
rosseta d'uns divuit abrils molt
ben aprofitats:

—Vostè, senyoreta, sabria
dir-me alguns noms dels més
famosos conquistadors del segle
passat?

La pregunta queda sense
resposta. El professor insisteix:
—No és pas tant difícil. A
veure, faci memòria.

La nena, tota enrojolada,
no en recorda cap. De sobte,
però, la seva cara s'il·lumina i
contesta joiosa segura d'haver-
ne trobat un:

—Don Juan Tenorio!
L'èxit entre els oients fou
apoteósic.

Llegiu cada quinze dies
La Rambla de Girona
Propagueu-la

Sinceració

Ens veiem precisats a contestar un escrit aparegut en un periòdic el dissabte passat del qual se'ns nomena desaprovisius, fent-nos retret per haver emprat un pseudònim que usava el malaguanyat poeta Joan Badia en els seus meritíssims escrits.

Estem segurs—tenim la consciència tranquil·la sobre aquest punt—que ni els *amics* (a què es refereix el confrare) del que fou genial poeta gironí, ni el mateix autor de la REINVIDICACIÓ, creuen que en utilitzar nosaltres el pseudònim de FLUMILET hi hagués la mala interpretació que aquelles ratlles volen donar-hi. El que les escriví sap sobradament què és que tingué aquesta mala ocurrència i que no ho féu amb l'intent de VOLER PER ELL UN PRESTIGI QUE INUTILMENT PODRÀ ACONSEGUIR, tota vegada que quan ha deixat el llapis—vertadera vocació i ofici seu—i s'ha arriscat a agafar la ploma, ha estat per falla d'altres.

De sobres ens donem compte amb els fins pels quals es publicà aquella REINVIDICACIÓ el que fa que sentim amb tota l'ànima que el record d'aquell que TAMBÉ fou gran amic nostre hagi servit per seguir la campanya de desprestigi empresa contra els que fem LA RAMBLA DE GIRONA. És per aquesta causa que el que emprà en malhora el pseudònim de FLUMILET es dol en aquests moments d'haver tingut aital pensada i reconeix el seu error a la vegada que dels seus llavis en surt el «*mea culpa*» del penediment, en la seguretat que aquests mots de sinceració deixaran tranquil·la, sobre aquest punt, la consciència del confrare.

El que escriu les presents ratlles serva un bon record de Joan Badia, amb el qual l'unia una forta amistat i recorda amb melangia les passejades de platgi espiritual pels afores de Girona escoltant el verb florit d'aquell poeta i depurat escriptor tan enamorat de la nostra urbs, i guarda com un preuat tresor una poesia-autògraf («*Marianna passa la Devesa*») que l'in féu ofrena el malaguanyat escriptor,

Fa deu anys, en un quinzenal que—al igual que ara a LA RAMBLA DE GIRONA—hi dedicàvem les nostres inquietuds espirituals, publicàrem unes senzilles ratlles d'encapçalament a una poesia i una caricatura de Joan Badia, ratlles d'homenatge a la memòria del poeta delicat que tants de beneficis espirituals ha-

via de continuar reportant a la nostra Girona si la mort traïdora no se l'hagués endut en la seva carrera misteriosa. Avui ens honorem reproduint novament, aquella poesia de Joan Badia juntament amb la caricatura que féu un nostre company.

Tot quant portem dit més amunt ens fa creure que possiblement d'ací endavant ja no hi haurà ningú, NINGÚ, que pugui creure, que el fet d'haver emprat nosaltres el pseudònim de FLUMILET fos amb fins equívocs.

“Barcarola”

L'acollida falaguera que tinguérem en aparèixer fa quinze dies i les felicitacions que arreu rebérem seran l'estímul que ens animarà a continuar en la tasca que hem emprès, malgrat la polsaguera d'odi i enveja que hem despertat en els que intenten donar patents de catalanisme.

Conscients del nostre deure, fem un periòdic que estem segurs no s'embrutarà mai en la infàmia, ja que les nostres pàgines—abans de donar-les al públic—troben un sedàs on no poden passar-hi les insídies contra la gent que avui, per manament popular, comanden la cosa pública, ni contra aquells que—si políticament no poden simpatitzar-nos—ens mereixen tots els respectes, quan a franquejar la llinda de la seva vida privada es tracta.

Per això precisament, pel gest de rebeldia que tinguérem no podent remar a caprici nostre, plegàrem veles i virant en rodó, desembarcàrem a port franc amb el delit suficient per a emprendre la construcció d'un nou navili que en la seva matrícula s'hi llegeix ara el suggestiu títol de LA RAMBLA DE GIRONA.

Si bé érem pocs els que donàrem la primera empenta (tàn pocs que sobrarien més dits d'una mà que no se'n necessitarien per a comptar-los) el nostre entusiasme ens féu sortir de port amb l'optimisme del que compta trobar la mar planera i que en les escales quinzenals que marcarien la nostra ruta, trobaríem abastament qui ens forniria de bagatge suficient per capejar els temporals que de bell antuvi pressentíem, evitant les perilloses nits de boira, emparat en les quals, ja sabíem ens hi tenia preparat un parany el vaixell-fantasma.

A tu, Capità-corsari d'aquesta galera que porta el pompós nom d'un instrument de vent, i Armador a la vegada d'altres navilis tallats en el mateix patró, que intentant fer acceptables

A la memòria de Joan Badia, el malaguanyat poeta gironí

Publiquem a continuació una de les seves composicions i la caricaturaobra d'un nostre amic.

Del goig de viure al carrer de l'Argenteria

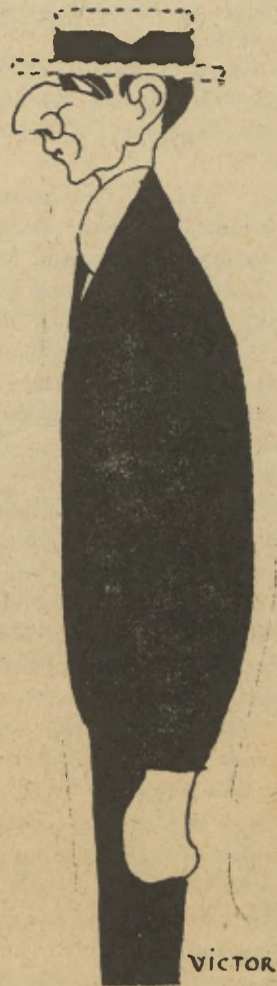
Carrer de l'Argenteria sempre més hi sia estat, per el carro que no hi ria i el silenci endiumenjat i el remor de cada dia i el soroll del teu mercat.

Carrer de l'Argenteria amb la pedra senyorial! qualsevol s'hi endinzaria, que t'estrenys per convidar!; com l'encís t'en fugiria si ets barrat per un casal?

Tenir la Rambla a la vora! —quin desig de passejar— entre el ritme de tot-hora veure un xic de campanar, no digueu! que això enamora. Quin feixuc i bell guardar!

A tu venen les puel·les que s'escorren del festeig; sols et passen carretel·les de casori o de bateig; sense foc ni fumerel·les hi és l'amor com un llebeig.

Carrer de l'Argenteria tot ho tens en enfilell. Tens la noia qui fa via, l'argenter qui fa un joiell; amb la noia em casaria, l'argenté em vendrà l'anell.

les infàmies que, a mena d'arpons traïdors, engegues a tort i a dret, disfressant els teus navilis-fantemes amb el, per tu, «camouflage» de les quatre barres de la Catalunya dels nostres amors.

A tu, Timoner-pirata, que, ara fa un any, amb l'excusa de fer propaganda dels que fins darrera hora vetllaren l'agonia de la Monarquia, prengueres per assalt la dotació d'estudiants d'un fràgil veler empenyent-lo a gratient vers uns esculls contra els quals ja sabies que s'estrellaria. La negra nit en que t'embocallares, no impedí, però, que milers de mans assenyalessin amb el dit al naufrag que amb braçades desesperades nedava vers l'illa deserta!

Compte, però, minyó!! que si nosaltres ens hem vacunat amb una agulla de gramòfon

contra el teu virus pestilent, dia vindrà que en una de les teves perilloses incursions—ales que ets tan aficionat—quis-sap si no se'as a temps, malgrat el teu salvavides de l'anònim vergonyat, a guanyar terra hospitalaria, i la tempesta d'odis i d'indignació que hauràs provocat, s'aixecarà contra teu i et precipitarà en les negrors de l'abisme sense fons, d'on no devies haver eixit mai.

Per acabar: podríem ja donar per finida la nostra tasca a LA RAMBLA DE GIRONA després d'haver demostrat a qui calia, que teníem encoratjament suficient per a fer un periòdic. Les activitats que hem dedicat en aquests dos números que porta de vida el mateix, ens en perjudiquen d'altres més productives que no podem deixar endarrera. Per tant, devem abstenir-nos durant un temps de col·laborar

en el mateix, o quant menys amb l'empenta d'ara.

Creiem, per altra part, que el nostre concurs ja no és tan necessari, davant l'airet de popa que empeny la nau, aquest periòdic que no té—com altres—la vanitat de dir que SORTIRÀ SEMPRE MÉS, ni tampoc tenim gran interès en que així sigui.

El nostre periòdic és modest això sí, però no està lligat amb ningú. Això que econòmicament podria ésser-nos un destorb, ens reporta com a compensació el poder dir com aquell gran poeta: «el meu vas és petit, però jo bec en el meu vas...»

f. m

SASTRERIA
COLL

Rebudes les últimes novetats

Preus que no admeten competència

CORT-REIAL, 3

Els “anales de Nuestra Señora” i la Maçoneria

Nosaltres llegidors fervents del que se'n diu la «bona premsa», ens hem quedat astorats davant aquesta quarteta que reprodueix a continuació.

Ten presente esta copla popular:

*La mujer que quiere a dos
no es tonta; que es entendida;
si una vela se le apaga,
la otra le queda encendida*

Es clar que en el conte que publiquen els «Anales», hi figura com a mal consell, ja que a continuació s'hi llegeix:

*Pero sepa usted, tambien,
que hay un refrán que dice: «cazador que sigue a dos liebres, no caza ninguna».*

Sigui el que és vulgui, però ens fa l'efecte que al haver-se girat la truita a aquesta gent, els ha entrat tal desconcert que no saben ja per on naveguen.

El pitjor de tot és, que hi ha la temença que la maçoneria se'ls hi hagi ficat pel mig.

Poesia anormal de la Normal

(Ve de la pàgina 1)

aquesta preciositat de versos del seu inflammat admirador.

No coneixem l'autor. Malgrat aquesta insinuació de Palamós ens fa mala espina. No serà una «elucubració» poètica del famós futbolista P. H., produïda en aquella època en que tenia abandonada la Quima i durant la qual totes les seves inquietuds amoroses eren per la «divina» Ernestina, la reina de Palamós?

LA CREU ROJA
Farmàcia Doctor Roca
Gran existència en tota mena de
ESPECÍFICS
Plaça de l'Oli GIRONA Telèfon 135

Una 'olla' de xicots es mengen una 'colla' de xocolata

Per tal de fer una berenada original a una colla d'amics i amigues se'ls ocorregué menjar xocolata desfeta. La pensada—que podríem anomenar genial fou deguda a la Ramoneta que per aquestes coses *es pinta sola*.

Tal dit, tal fet: es citaren per la tarda de l'endemà i a l'hora convinguda es retrovaren 10 gentils damisel·les, 4 xicots, 14 xicres de porcelana i 14 culleretes de cafè.

La Maria passà llista i comprovà que faltava un dels xicots amb la seva corresponent xicra i cullera. Quan ja començaven a pensar en deixar-lo per allò de «qui no hi és no hi és comptat» els alcançà en Lluís el qual s'havia retrassat comprant una olla de terrissa, lluenta, flamant, que mostrava triomfalment a la colla.

En ésser a la font d'en Pericot, feren «còncave» i Josefina digué per anar a la casa de vall, uns pins d'allí aprop. Però a les tres germanes Carme, Montserrat i Trinitat les hi semblà que en el bosc proper s'hi trovaren com el peix a l'aigua i a l'efecte s'hi adreçaren començant totseguit els preparatius, desembolicant sengles paquets amb la corresponent mitja presa de pa i un tall de xocolata. En pocs moments enllestiren la feina d'esmicolar les pastilles, fer-se a

mans de quatre encenalls i tirar aigua a l'olla.

—Poc anirà bé aquesta llenya—digué en Joan—si ho se porto carbó.

—Encara troves que en portem poc?—feren a cor les tres germanes Esperança, Annetta i Isabel.

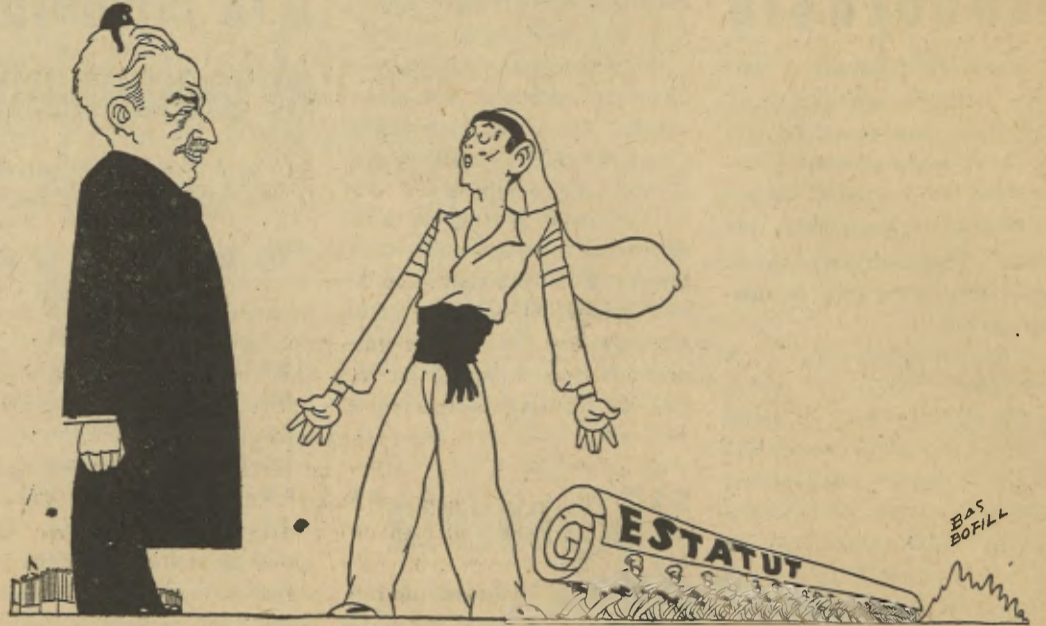
Pilar rebé les felicitacions dels comensals pel seu encert en els minuts precisos que feu bullir l'olla; per alguna cosa l'hi reconegueren que tenia ull *clínic*. Després els xicots—galants amb les dametes—s'arrivaren a la font d'en Pericot i empenyeren la feina de rentar els atuells.

De retorn cap a Girona, Josep—l'encarregat de portar l'olla—s'entrançà i, catacrucl! l'olla anà a rebotre contra una roca i s'esmicolà. Ell, bé prou digué que un dels xicots l'havia entrançat amb la cama, però elles recordaren aquella dita: «trencadissa d'olla... casament al cap d'un any.»

Per acabar ens cal fer present a aquests cinc xicots sortosos, que una altra vegada es busquin cinc companys més per acompanyar-los, o millor encara, que ens avisin a nosaltres i ens *sacrificarem* a acompanyar-los, doncs,—francament—això de dues noies maques per barba, ho trovem molt injust.

CISET

Ara és l'hora, catalans!!

- Ja estem allà on anàvem, senyor President. Ha arribat la nostra hora. Què hem de fer?

grem i augurem un nou èxit per al Grup en els campionats de Catalunya.

El Grup, ha presentat a córrer la «Jean Boin» un atleta que es diu Botero.

Si aquest atleta és digués Pere, el grup podria vantar-se d'haver presentat a una carrera, «Pere Botero» en persona.

No dubtem que hauria fet el primer.

Un secret:

En Simón definitivament deixa el futbol, per dedicar-se de ple a l'Atletisme. Hem dit que era un secret, així doncs, no ho diguin...

En el futur estadi Municipal s'hi farà una pista exclusiva per jugar a «diavolo» i s'organitzaran campionats.

De dones en el camp de futbol en dies de partit, n'hi ha moltes, però cap tant castiça com la Manya. Es la que «marca» més.

Nota—Es l'encarregada del marcador.

Males llengües asseguren que l'estadi de Vista Alegre, serà convertit en estadi Municipal amb pistes de cendra, veldòrom i piscina. Ja era hora. Com es coneix que tenim regidors esportius.

L'altra dia, al camp del Girona, tinguèrem el gust de saludar el nostre volgut amic i company de premsa, en Josep M^a. Corredor, notablement millorat de la lesió que sofreix.

Grimègia a noranta per hora.

Andante con moto.

—Esplèndid! Ara anem a seixanta!

—Bé... Quan arribem a noranta avisa'm.

—Per què?

—Perquè baixaré.

SHERINGANDO

Politiqueries

Una gran escriptora

MARGARIDA NELKEN

Honorem avui les nostres planes amb, el retrat de l'exquísida escriptora i propagandista socialista que tan bon record ha deixat en la nostra ciutat.

Treball per tots

Cal remerciar l'esforç que fa el nostre Ajuntament per donar feina als que no en tenen.

Pensin però, els dirigents de la cosa pública, que no n'hi ha prou en donar treball als peons, cal donar-ne també a tots, això és, no fent fer a Bilbao coses que es puguin fer a Girona.

Parlem per alguns materials emprats a la Central Elèctrica de Pedret, si convé parlarem més clar.

Sant Jordi i la Diada del Llibre

El dia 23 d'aquest mes, s'escau com cada any, la festivitat de Sant Jordi, patró de Catalunya i la Festa del Llibre.

Remarquem que a la nostra ciutat, sempre ha tingut molta

LES 4 ESTACIONS

Revista gràfica trimestral

Diccionari Nomenclàtor

de pobles i poblats de Catalunya

Per subscripcions: **MODEST PALAHÍ** Carme, 24-Girona

Esportives

Acabat el torneig «Copa Generalitat» el Girona ha començat un nou torneig anomenat «Copa Llevant».

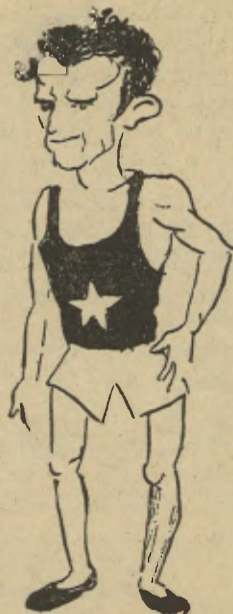
Hem dit el Girona i ben prompte ja no ho podem dir, doncs cada diumenge s'arreglaren en les files del nostre primer equip, elements forans que a la fi no ens portaran enlloc, mentre a Girona en tenim un bon planter que en el vinent campionat hauran d'aprofitar doncs els forans hauran fet figa, tal com ha passat altres vegades.

Es ara, senyors directius, que es deuen preparar els jugadors de casa. Se'ls deu preparar

ara, en torneigs com aquests, en torneigs que no ens hi va res, doncs a Girona no li ve d'una copa; en té prou amb la de Correus. A aquest pas, quan arribarem al campionat hauran de fer jugar els de casa i els trobarem desentrenats i farem com l'any passat, que amb bons jugadors vàrem fer el ridícul. Entesos?

S'assegura amb insistència que Arévalo, el rècordman d'Espanya dels 200 m. lllisos i ex-campió d'Espanya dels 100 i 200 m. lllisos, firmará pel Grup E. i E. Gironi.

No cal dir com ens en ale-

ESTEVA

el popular atleta gironí que, per prescripció facultativa es veu allunyat de les lluites atlètiques. Rebi Esteva, el testimoni de la simpatia de que és mereixedor.

CASA Oriol Carbó

Quatre Cantons GIRONA

CAMISERIA
SOMBRERERIA
CONFECCIONS

Nova secció de sastreria a mida, a càrrec del sastre senyor CIURANA

més solemnitat la festa religiosa que la cultural.

Seria agradable per tots conceptes, que els laics s'agafessin pel seu compte la Diada del Llibre i li donessin enguany la brillantor que es mereix.

D'aquesta manera, entre la festa catòlica i la—diguem-ne laica—tiudriem la festa completa i tots en sortiríem beneficiats.

El problema de la circulació rodada

El nostre Ajuntament, carregat de bones intencions, ha procurat endegar la circulació rodada de la nostra ciutat, plantant en moltes cantonades unes fletxes pròpies d'una vila de dos mil habitants i que són de resultats negatius.

Primer: perquè els urbans no penyoren els que contravenen aquesta disposició.

Segon: Perquè la que hi ha posada a l'entrada del carrer Albareda, desvia els autos forasters que vénen per la banda de França en direcció a Barcelona. Aquella fletxa tal com està colocada, indica clarament als ulls dels turistes, que han de seguir aquell camí per anar a Barcelona.

Tal com ha estat tractat aquest assumpte, valdria més no haver-ho tocat.

Institut d'Ortopèdia Ciudadans, 4 GIRONA

La Casa que ven més barats els articles de PERFUMERIA ANTISÈPTICS i ORTOPÈDIA

Donya Urraca i les "margaritas"

Els tradicionalistes reviscolen. D'un temps a aquesta part se'ls ha girat una feina que no s'hi veuen de cap ull. Arreu organitzen vetllades i el «clou» de la festa sol ésser sempre Donya Urraca Pastor que exhibeix a darrera hora—com a número fort del programa—la secció femenina de *La Margarita*.

Suara llegiem al diari, que aquesta divertida senyora prendrà part a Tarragona en una vetllada literario-musical i, per postres, en un acte polític.

A saber que aquestes vetllades les donen amb discos i tot, ara ens sap greu el no haver assistit a la que donà fa poc temps l'esmentada senyora, a la nostra ciutat. Potser ens hauria cantat allò que Mossèn Pericot creu que deuria emprar-se com a himne del partit: *Viva Dios que nunca muere, y si muere resucita; viva la mujer que tiene amores con un jaimista.*

Continua l'epidèmia

L'opinió dels metges. Es presenten complicacions de caràcter gravíssim

CABAREM per creure en bruixes.

Continua amb una intensitat alarmadora, l'epidèmia que denunciàvem en el número passat, i que tant influeix en la vida de les seves víctimes.

Cada dia que passa, va engruixint el nombre d'atacats per aquesta «passa» que, de continuar, farà més estralls que les *Aguas Pudientes*, S. A. que fa tant temps patim.

Per tal de saber fixament què és, i de quin peu coixeja la dita malura, hem recabat l'autoritzada opinió d'uns especialistes de la nostra ciutat, demanant-los diagnòstiquessin sobre el particular.

El primer que se'ns posà a tret fou Peius Pascal, qui, atrafegat com sempre, solament ens contestà amb aquestes paraules: —Això no és cosa meua per ara, potser més endavant...

Recordàrem l'especialitat a què es dedica en Peius i convinguérem que tenia raó i havíem fet el préssec.

Però recordant que els nostres avantpassats no recularen davant les bombes i la metralla del francès, no ens donàrem per vençuts amb aquesta resposta i investírem Felipet Sanchets, el qual amb el dit gros dintre la butxaca de l'ermilla i amb l'altra mà gratant-se una patilla, contesta les nostres preguntes d'aquesta manera:

—Jo, de primer no hi havia donat cap importància, però això comença a escamar-me. La malura és contagiosa i s'encomana pels ulls, això és, una miradeta, una apretada de mà, mitja rialleta i el microbi comença a treballar de valent, uns dies de puja de febre i tururut qui gemega ja ha rebut! acaba amb la intervenció del jutjat i el clero.

—Així, doncs, els cecs no poden contagiar-se?

—També, home, també. El tacte té una gran part en tot això. Amb el contacte, els microbis s'encomanen, prova d'això que rarament es produeix un cas aïllat, sempre va a parelles.

—Quin nom té aquesta malura?

—Nosaltres en diem «casamentitis» però el microbi s'anomena «Amor».

—I els casats, no poden agafar-la?

—Si, també; però això són casos complicats que gairebé sempre acaben amb la corresponent trencadissa de plats i altres utensilis domèstics. Aleshores la malaltia agafa el nom de «saltironitis».

—Existeixen casos d'aquests a Girona?

—Ja ho crec, i molts! Per cert qu's n'hi ha que presenten molt mal aspecte.

—Doneu-uos noms.

—Impossible. És secret professional...

—I pot durar molt temps això?

—No crec que duri. Penseu que el cens de Girona és reduït i, per tant, s'ha d'acabar per manca de pacients. Això no vol dir que a aquests no se'ls pot complicar la «casamentitis» en «saltironitis» i aleshores no us dic res de la que s'armaria!

Continuen dintre una gravetat alarmant que fa esperar un pròxim traspàs, les següents parelles:

Angeleta Martí-Joan Viader. Rosa Culla-Joaquim Vallès. Soletat Omedes-Joaquim Sala. Conxita Julià-Rupert Lopez. Emília Iglèsies-Joan Busquets. Mercè Busquets-Josep Franquet. Assumpció Roca-Enric Quintana. Amor Lladó-Damià Escuder. Antonieta Quintana-Jaume Serrano. Marianeta Ciurana-Toca. Quimeta Bonet-Agustí Ensesa. Mercè Salomon-Joan Triadú. Pilar Roca-Narcís Simon. Mercè Quintana-Carles Salazar. Magdalena Gomez-Ismael Granero. M.ª Dolors Massa-Manuel Juanola (de Barcelona). Teresa Sagrera-(amb un químic de la S.A.F.A. de Blanes). Maria Masó-J. Franquesa. Matilde Plaja-Joan Turon. Clara Canals-Pere Sureda. Mercè Vilà-Antoni Casas. Concepció Pujol-A. Jesús Garcia Olavarrieta.

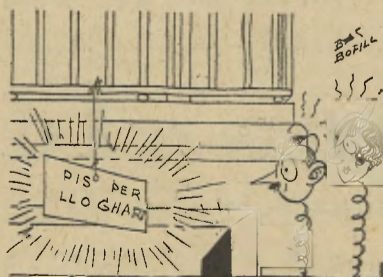
Ultra la llista «ci dessous», hi ha una altra parella que devem abstenir-nos d'esmentar, no precisament perquè no presenti greus símptomes d'enamorament, sinó per la «imposició» d'un nostre amic en no deixar-nos posar el nom d'«ella», no podent tampoc fer-ho amb el d'«ell» per tractar-se d'un nostre company. (*Quien manda, manda... aunque mande mal*).

Resulta per demés difícil una estadística completa com la que hem emprès. Per a evitar, en el possible queixes que després podessin produir-se, ens permetem cloure la dita llista amb els coneguts mots de ritual: «...y otras que sentimos no recordar.»

Com poden comprovar per tot el que portem dit, aquest any de 1932 serà recordat amb veneració per les futures generacions. Aquesta primavera quedarà marcada amb pedra blanca a la Història gironina.

Quan serem vellets, vellets, i els nostres néts ens demanin un conte, els en direm un que començarà així:

«En la primavera de l'any 1932, quan les orenetes tornaven de terres africanes per a guarnir el niu dels seus fills en la mateixa teulada de tots els anys, les nostres parelles recorrien la ciutat cercant pis, per tal de guarnir-hi la llar dels seus amors.....»

Segueix la marxa

Un altre invent sensacional

La cosa no té pas aturador. Si ara la nostra ciutat no esdevé immortal per quarta vegada, serà perquè no hi ha justícia en aquest món.

Figureu-vos que per creure pocs els descobriments efectuats dies enrera—ens referim a l'avioneta i el salva-submarins—un bon gironí s'ha empescat un aparell per a evitar les catàstrofes en els passos a nivell i altres encreuaments ferroviaris.

El que ens ha sorprès més, ha estat que l'inventor sigui maquinista de tren. Això és ésser poc respectuós amb la tradició; si senyors, sí. Tots recordem que l'avioneta fou inventada per uns xicots que no sabien què era volar, que l'aparell «salvavides» dels submarins, ho fou per uns senyors que solament coneixien el navili per referències, i té, ara ens surt aquest bon senyor que essent maquinista, descobreix aquest aparell aplicable als ferrocarrils; per això diem que és un mal fet a la tradició inventora de la nostra terra i trobem que els tradicionalistes es podrien enfadar amb raó.

La Generalitat de Catalunya i la República Espanyola demaneu-ho a MODEST PALAHÍ

Caramboles al "Casino Gerundense"

Amb això de l'esport (?) de les caramboles, continuem de sorpresa en sorpresa.

Poc ens podiem pensar, pobres de nosaltres, que una cosa tan «mansa» i fet amb tanta serietat podés apassionar de tal manera el públic fins a l'extrem que aquest és llencés sobre el camp, perdó, volíem dir sobre el billar, i esguerrés la partida.

Doncs sí senyors; això ha passat al Casino dels senyors.

Si mai tenim temptacions d'assistir a un campionat fet en una taberna o bar qualsevol serà qüestió de fer testament i anar-hi carregats amb un trabuc.

Si la cosa no s'embolica, perquè els ànims estan molt escalfats, en Ciset serà campió davant la complaença del senyor Veray i de la desesperació de bona part del públic.

Preguem als organitzadors que un altre dia procurin demanar l'ajut de la força pública per tal de privar aquestes alteracions d'ordre esportiu i que sempre són de lamentar.

I com que la cosa no dóna per més, pleguem.

FRA-NELA

Banyoles

Tantmateix sembla que aquest estiu serà molt florit, a jutjar per l'activitat que el jovent banyolí desplega en divertir-se. Una mostra del que acabem de dir, és la visita, podríem dir improvisada, a les *trovalles romàntiques de Vilalba*, aprofitant el sol esplendent d'un d'aquests matins passats.

Ens referim a una excursió en tartrana, l'aparell més modern de locomoció dels nostres temps, cedit galantment pel seu propietari i conductor a la vegada, el qual es veié obligat a posar el *completo* davant la munió de xicotets i noiets maques que portava. Si no ens ho arriba a contar la simpàtica A..., queixant-se encara que les costelles li feien mal de tant apretadets com anàven, de ben segur que no ens hauríem cregut que dintre una tartrana podés cabre-hi tota la gent que enumerà.

Aquesta, ens digué que en aquella mena de *prensa-mòvil* hi regnà l'alègria més completa, abundant-hi les franques rialles de les Maries, la Pepeta, la Xita i l'Angeleta.

L'únic que callava era en Cintet; se'l notava, però, molt emocionat, ja que no es sabia avenir de la seva *xamba*, davant el lot que li havia tocat en sort.

La presentació de les ruïnes fou a càrrec del conductor del vehicle, que coneix sobradament el terreny (per alguna cosa agafà tots els clots del camí).

Davant aquelles pedres històriques, tot restà fret, fins els discursos, ja que en Cintet, «impossible!!» i els altres tampoc parlaren; estaven massa capficats i es preguntaven si els romans havien conegut les excel·lències dels viatges en tartrana.

Una idea els obsessionava: el lloc que els reservaria el destí en el trajecte de tornada. Això—segons ens digué l'A...— (ara ens recordem del pacte en no descobrir-la) no fou tant divertida com l'anada, sobre tot pel Cintet.

Heu's aci com el jovent de la nostra vila, es diverteix. D'aquella excursió segurament no se'n cantaria ja ni gall ni gallina a no ésser perquè ens ho recorda de tant en tant l'Andreu Duch, cantant-nos un tango que trovà escrit entre les runes amb lletra romànica en un «papyrus» i que comença així: «olé, els romans!»

La pobra A... encara no pot passejar-se per les voltes de la plaça, de la inflor als peus que té. (Li desitgem un prompte guariment.)

**

Per la Rambla de les Comarques

Dels nostres redactors corresponsals

Ens diuen que a la festa de «Cornella», els *Comestibles Riera* es cotitzaren de «mal humor» al no poder ésser despatxats per la dependenta preferida, la Cinteta de Serinya. El xicot no disfrutà, però la llàstima és que, quan ho sol fer, s'hi aprofita tant... sense divertir-se en Llorenç; adéu les rialles de la colla. (Aquell dia, ni parlant-li d'un botó de l'abric s'hauria alegrat.)

EL RECTOR DE PORQUERES

Albert Frigola Fusteria Enciclopèdica

MODELS PER A FUNDICIÓ — CIMENT ARMAT, ETC. — TREBALLS DE FUSTERIA I ANEXES

Passeig Central de la Devesa, 25

Veïnat i Salt

En un moment de llucidesa que ha tingut—pel dir d'ell—el corresponsal que tinguerem la mala pensada d'admetre en el nostre periòdic, ens envia des del Manicomi, les mal girbades ratlles que—a falta d'altres—publiquem a continuació:

**

Fa quinze dies justos, el dissabte corresponent a l'aparició del primer número de LA RAMBLA DE GIRONA. En plegar el relleu del matí de la fàbrica «Coma i Cros» dues obreres s'agrediren a estira-cabells, mossegades i altre *eïnes* per l'estil; no puc precisar si hi hagué vessament de sang, de *Xamfaina*, o d'ambdues coses a l'hora.

Un regidor de l'Ajuntament intentà posar pau, però davant l'actitud de la *Xamfaina*, la qual amb uns curts, però enèrgics mots, donà un «toc d'atenció» al Termes, bo i corrent-li al darrera, el que ocasionà que l'al·ludit regidor fes marxa *atrás* i desapareixés com per encant.

A la dona de Canet (que s'ho mirava rient com si és

trovés en una corrida braus) hi hagué necessitat de fer-li avinent que com continués celebrant la festa amb aquelles rialles li tocava el rebre; per tant girà de popa i... cames ajudeu-me!! es féu escàpol també.

Seguidament l'aparició d'en Canyet de Santa Eugènia, del President del Sindicat local, i d'uns quans bolxevics, complicà la *contienda* ja que aquests—espectadors primers i actors després—es dividiren en dos bàndols i embolica que fa fort; gemecs, crits i plors.

Sortosament el sabater Marimon—donant-se compte que convenia obrar ràpidament—s'arrivà a Girona i una senzilla *interpel·lació* al Govern Civil, li donà la clau per a posar fi, prèvies unes paraules bíbliques, a aquella moderna torre de Babel, on el que no picava era per què no volia.

**

(No puc continuar, doncs em criden per a tornar a posarme la camisa de força. Fins d'ací a quinze dies, si em deslliuen.)

ALIENAT

SI VOLEU VÈSTIR BÉ
VISITEU LA
SASTRERIA
FERNANDEZ

CARRER DELS CIUTADANS—GIRONA

Blanes

Amics estimats, ja hi tornem, vaig veure que el del primer número va tenir èxit i continuo altra volta amb les meves xafarderies, primerament començarem per una que l'altra dia és parlava a la Riera;

La Perez i la Baltrons a unes altres:

—«Aneuhi, Aneuhi a cosir, no hi ha Déu ni sa Mare; nosaltres creiem de què per unes nenes tan bufones, el llenguat-

ge aquest desdiu molt de la seva persona. Així és que al tanto eh?

Dilluns dia 4 va casar-se en Nonell amb sa cusineta; una parella ideal; el casament fou magnífic, el tec se celebrà al Centre; durant tota l'estona una noieta bonica per què si, estava inquieta, no gosant parlar; aquesta era la germaneta de la núvia o sia la Cristineta, i la causa del seu mutisme, era aquell bigotet que porta l'amic P. No creus amic meu, que per tenir contenta una nena així, el sacrifici de treure't el bigoti no és res? A veure que penses doncs?

Al partit Blancs-San Cugat a l'acabar-se amb el resultat de 1 a 1, és va repartir estopa al àrbitre; entre els autors hi figurava un *Guerrero*. Home no si val! Que això passés l'any dels bàrbers bé, però al segle XX... vaja vaja!

Al Casino els diumenges a la tarda, al cine, al passeig, sempre veiem a la gentil i ja mai prou encisadora P. sola. Que et passa gentil doncella que mai portis acompanyant? Que no els fas bon comptes o bé és l'edat...

Al cine; fosc i més fosc; entro; veig una cadira buida; al davant meu, una parella; a la pantalla una escena d'amor; s'obren els llums, i miro; la gentil Emília amb una mirada que enternia mirava fit a fit al seu *novio*; que ho ets de felíç noi al tenir una xicoteta així, llàstima que siguis de Calella, home!

Eu Barceló jugador de Blanes, està enamorat; ella segons diuen, no el vol.

Com és, amic Narcís, que la gentil Roseta et digui que no, que ho fa això,? ja ens ho explicaràs, oi?

Ella que sempre estana seriosa, fa uns quants dies que la veiem novament riallera i carinyosa. Les causes són les

POSADA

Josep Fàbregas

ESMERAT SERVEI — BONA CUINA
PLAÇA FRANCESC MACIÀ—**Amer**

de que en Jordi ja torna ésser al seu costat després d'alguns mesos d'absència. Suposo que ara que el té al seu costat, la simpàtica i bufona Paquita O..., no se'l deixarà escapar, oi?

PEP DE TONA

SEBASTIÀ SITJÀ

RECADER DIARI A
BARCELONA.—Preus econòmics.—Encàrrecs: BARCELONA, Comerç, 19, GIRONA
Cafè Bar ORO DEL RHIN
Carrer Progrès 7

Gran Hotel del Comerç

Propietari:

Marius Gelart

CONFORT MODERN
CALEFACCIÓ CENTRAL
GARAGE

TELÈFON 31

FIGUERES

Lladres exemplars

Fa uns dies, que la nostra immortal ciutat, es veu regirada per una colla de *desaprensivos cacos* que buiden les botigues amb la mateixa facilitat que hom es beuria un doble pilsen.

Tenim de fer constar, però, que un dels actes realitzats aquests darrers dies, és d'aquells que acrediten la classe.

En una botiga de prop la Plaça del Marqués de Camps els lladres que en aquest cas han esdevingut perjudicats s'oblidaren les eines de treball i en canvi s'emportaren un parell de kilos de caramels i tres botelles de xampany.

Nosaltres ens atrevim a pregar a n'aquests senyors rebenta botigues que facin els possibles per tal d'anar a buscar les eines que no dubtem que si acrediten llur personalitat els hi seran retornades en deguda forma.

A cada u el que sigui seu...

FÀBRICA D'EMBUTITS

Joan Serra Sabadí

ADREÇA TELEGRÀFICA: JOAN SERRA
TELÈFON 255
Barcelona, 11—GIRONA

Agència Renault

M. BIRULES

Av. Jaume I, 38 - GIRONA

Fa avinent que li ha estat confiada la representació com a AGÈNCIA PER AQUESTA DEMARCACIÓ de l'automòbil

A U S T I N

el qual reuneix les característiques corresponents a les necessitats actuals
DEMANEU UNA PROVA!!

**

Ramblejant

En la commemoració del Centenari de Goethe de la setmana passada, Mercè Plantada ens delectà com a cantatriu per més que quant a dona, cal també convenir que té prou atributs perquè ningú no li discuteixi el títol de «La ben plantada» que creiem se'l té ben guanyat.

Aquesta epidèmia d'enamorament que tantes desgràcies produeix a la nostra ciutat ja no respecta ni els metges.

Ens arriben noves a la nostra redacció que dos prestigiosos doctors, un de l'hospital provincial i l'altre que està mudant de pis, s'han vist atacats per la malura.

No donem més detalls perquè amb els metges no s'hi pot fer broma, doncs calculeu si un dia caiguéssim a les seves mans!

Antònia, que treballa en un entresol del carrer Nou: tot brodant les teves il·lusions de color de rosa, pensa que prop d'allí, un jove sols per tu sospira...

Llàstima que vagis a ballar a l'Aliança.

La simpàtica Pilar de can Montanya la tenim malalteta. Segons ens ha dit, el dilluns passat no va tenir temps a senyar-se i en voler baixar l'escala de casa va tenir la dissort de caure i de resultes d'aquesta caiguda es veu obligada a passar els dies en dos sillons.

Nosaltres, encara que desitgem de tot cor la seva cura, voldríem que el seu guariment no fos massa ràpid a l'objecte de poder veure-la una mica quieta i gaudir de la bona vista de les simpàtiques amiguetes que van a visitar-la

Hotel Comerç

Dirigit pels Germans Fàbregas

TOT EL CONFORT MODERN GARATGE EN EL MATEIX HOTEL

C. Albareda, 6 GIRONA

Germanetes «Paquita» i Esperança, flors entre les flors; modistes del taller de la «Matilde»; són per a vosaltres aquestes lletres que ens dicta l'administració.

Tu Esperança, pòncellina que esclata exuberant en el jardí de la vida, riallera i gentil Esperança d'un pervindre feliç. ¿Qui serà el jovincel que farà botre el teu cor, més adelaradament, per primera vegada?

I tu «Paquita» que tens a l'esguard, de línies fines i precises, tota la serenor de les escultures gregues... que te'n diríem de coses si la vida no ens separés fermanant-nos amb els grillons de la realitat més implacable!

Escolta Gubert: Tu que ets tan «artista» per què no fas els possibles de conquistar la Pepeta? Nosaltres sabem de bona tinta que et seria molt fàcil ja que ella ens ho ha dit i ens sembla que en menys d'un «quart» tot quedaria arranjat.

Ara no sé què regalar a la meua dona pel seu Sant.

—El millor és preguntar-ho a ella.

—Veuràs, noi, poc tindria prou diners per a tant.

—Però, Pauet a què és degut que a les noies només ens expliquis contes, i mai facis un determini seriós?

—Quin determini vols que faci—féu ell fugint d'estudi.

—Casar-te, home, casar-te amb alguna xicota maca tantes com n'hi ha per aquí—contestà «ella», mirant-se'l amb ulls «matrimonials».

—Pero tu no estas enterada—digué una gentil Concepció—que Pablo no se casa perquè dice que hay dos momentos en la vida que el hombre no comprende a la mujer?

—I quins són aquests moments?

—Pues según él, antes del matrimonio i después del matrimonio.

(Això és el que oïrem una vetlla de la setmana passada prop d'una taula de can Norat, sota les voltes.

Hem conegut una xamosa princeseta de conte de fades que es diu Lolita. Es de Cassà de La Selva; bruna, primeta i d'ulls negres. La nostra més fervent salutació a Lolita i a les seves amiguetes de Cassà. Si aquestes són tan encisadores com Lolita poden agrair a la mare Natura l'haver-les fet tan belles i atractives.

SUBSCRIPCIONS a periòdics, llibres i revistes

Marques de goma :: Plaques esmaltades :: Rètols de tota mena

MODEST PALAHÍ GIRONA CARMÉ, 2

Al mig dia, sota les voltes, hi han una colla de «castigadors» de la primera volada, que creuen tenir «accidentades» tot un estol d'estudiantes que fan rodar el cap al més viu.

Entre aquests «castigadors» de referència, n'hi ha un, fill d'un militar que ocupa un alt càrrec a l'artilleria, que un dia, discutint de música, va dir tot seriosament:

A mi, les òperes m'encanten. Les que m'agraden més són Tosca, La Dogaresa i Verdi.

No cal dir que la seva erudició musical fou molt celebrada.

PER A NOVETATS

Casa REXACH

Rambla Llibertat, 26

GIRONA

Figuet, l'entusiasta botiquí del «Girona F. C.» fa ja a la vora de set anys—set anys!—que sospira pel pamet de la Simonet.

Els dos formen una parella de les més gentils que deambulen per la nostra Rambla. Ell ara és un model del perfecte enamorat, sobretot des de que, com els patrons barbers, va acceptar totes les «Basses» que li proposaren. Totes menys una; la de poder acompanyar l'equip en les seves sortides.

Nosaltres, admiradors de la gràcia i del somriure deliciós de la Simonet, li recomanem que sigui exigent en aquesta «Basse». El «pollo» a fora es perd per massa castigador. Paraula.

Ja sou de l'«Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana»?

Filla meua t'haig de dir que em molesta en gran manera el teu promès. Bon punt entra a casa, ja comença a manar.

—Deixa-li fer la seva voluntat per uns dies mamà. La setmana entrant ja serà el meu home.

L'any de Goethe

Girona també contribuï a la commemoració del centenari de la mort de Goethe.

Dilluns a la nit, tingué lloc a la sala de sessions de l'ajuntament l'acte inaugural.

Hi prengueren part amb brillants parlaments el doctor Balbuena, de la Universitat de Barcelona, i el senyor Karl Vossler, en representació de les Universitats alemanyes, als quals acompanyaven el senyor Duran i Sampere, en representació de la Generalitat de Catalunya; el doctor Apraiz, president del comitè del Centenari; el senyor Borràs, secretari; el president de l'Institut de Cooperació Intelectual Hispano-Alemanya. També feren ús de la paraula, Miquel de Palol i Claudi Ametlla, alcalde i governador respectivament de la nostra ciutat.

Per la seva banda, l'Associació de Música organitzà un concert amb la col·laboració de Mercè Plantada, Alexandre Vilalta i Rossend Llates, aquest últim, conferenciant, fèu una brillant dissertació.

Publiquem a continuació la lletra d'una cançó executada per Mercè Plantada i que fou molt celebrada per l'auditori.

WOLFRANG

GOETHE

Cançó de la puça

(Del poema «Faust»)

Fou d'una grossa puça que un rei emprendre-se'n va, i tant pogué la intrusa, que ell com un fill seu l'honrà. Un jorn el sastre crida, vé el sastre tot seguit i d'ella pren la mida, per fer-li un bell vestit. Setí i velluts portava, doncs van guarnir-la bé; una faixa al pit portava i una alta creu també. Princesa a més la feren,

donant-li els més grans honors' el seus germans se'n valgueren i foren grans senyors.

La reina i altes dames i alhora els grans magnats pels braços, cos i cames van ésser tots picats! Gratar-se gens ni mica no feia fi, creiem! Però si una puça ens pica, ai, ai!

nosaltres l'aixafem!
(Traducció de J. Pena)

En Quim de la «Banca Arnús» és un dels nostres xicots més sentimentals i més jàcilment inflamables.

Recordem l'ensucrament en què l'any passat va posar-lo la Maria Lluïsa de Palafrugell. La cosa acabà com el rosari de l'Aurora.

Alguns mesos enrera començarem a veure'l acompanyant la gentil Carmeta.—No serà res!—pensàrem. Però... comencem a observar que l'assumpte va entusiasmant-se i que les fletxes de

Cupidell es claven cada cop més profundes.

Què farem, Quimet?...

El jove poeta gironí P. Pericay està donant un curs de Gramàtica Catalana a Banyoles.

Aprofitant les hores de lleure i per acompanyar la «prometedora» parella Tevet Garriga-Rosser C., surt a passejar per les romàntiques voreres de l'estany tot flirtejant amb la Victòria C., aquella deliciosa criatura que a nosaltres sempre que tenim el goig de contemplar-la fa horripila

La Rambla

de Girona

Fiol

RECORDEU-HO SEMPRE !!

Si voleu medicines preparades exclusivament amb productes d'origen, els millors del món.

Farmàcia Ribas

CENTRE D'ESPECÍFICS

Plaça de les Castanyes

Telèfon 144

lar-nos en pensar que ja som catsats...

Veurem si de tot això en sortirà un poema surrealista de l'Arbertí o de l'Esclasans, o si tindrà un desenllaç tràgic perquè a nosaltres ens consta que l'admirable Victòria ja té el cor donat..

Espartereta rossa, que vius a la Cort-Real, ens hem enterat —per aquell municipal de les Voltès d'en Rosés— que et va plaure molt sortir en el nostre primer número, ja que saltaves i corries pel carrer rient i fent voliar LA RAMBLA DE GIRONA.

El nostre periòdic—graciosa Maria—en les teves mans devia semblar, en aquells moments, l'ensenyà que, voleiant al vent, convidava a seguir al teu darrera. Quins encants tens que sempre portes aquell regiment d'admiradors?

Mares!

Si voleu veure el vostre fill ben vestit, visiteu abans la SECCIÓ DE TRAJOS PER A NEN que té la

Casa Quintana

Plaça de les Castanyes GIRONA

Potser es diu Trias, alt, el cabell ondulat. No fa pas molts dies, en la última representació, —«L'Endemà de Bodes»— que donà al «Centre Republicà» l'agrupació «Romea», deia a la Lourdes:

—No temis. Mentre em quedin cinc dits a cada mà dreta...

Creïem haver-lo conegut en una altra ciutat—a Figueres? —però no, aquell que nosaltres coneixíem només en tenia una de mà dreta...

RELOTGERIA RIDAURA

EXTENS ASSORTIT EN RELLOTGES DE TOTA MENA

TALLER ESPECIAL DE REPARACIONS Plateria, 10 GIRONA

Congost—Figueres. Heus ací dos noms, el primer dels quals ens evoca una berenada i l'altre el d'una ciutat de la nostra província. A ambdós els trobem avui una afinitat i és per aquesta causa que avui els agermanem separant-los només amb un guionet perquè responen a dos cognoms que esperem veure'ls ben prompte units en

un fort lligam, com a conseqüència de l'afecte que l'un per l'altre es professen.

Lola, escaient minyona del carrer de l'Argenteria que, tot ramblejant, acostumes «passejarte» els enamorats de torn, amb aquella gràcia que et caracteritza: sabem et diuen la de los claveles rojos, però nosaltres, al veure't ara amb la mà envenada trovem t'escau més la de la mano «envenada».

CONFECCIÓ DE CAPOTES PER A AUTOMÒBILS — TOLDOS PER A CAMIONS I FAÇANES

Salvador Cases

GUARNIMENTS PER A TOTA CLASSE DE CABALLERIES

Rambla Verdaguier, 6—GIRONA

Peret, Peret! ja t'ho deïem nosaltres que un dia o altre hi cauries. Aquests viatges que habitualment fas els diumenges a la nostra ciutat, ens feren veure el desenllaç que ben prompte haurien de tenir, i veïem que no ens hem equivocat.

A la bruna Joana li desitgem només, que els seus ulls obrin el miracle d'estalviar-te el recàrrec de solteria a la cèdula.

El tren no us pot escapar amb el taxi d'en Gaspar

Carmeta, que tens enfadats a mitja dotzena de xicots davant les negatives que dels teus llavis reben al demanar-te balls: voldriem ésser l'afortunat «minyó» de tu, gentil «minyona» de c... Monasterio, i que no ens refusessis al demanar-te ens concedissis la mercè de ballar amb tu.

La setmana passada fou hoste a Girona un foraster que acostumava asseure's, les vetlles, a una taula de can Norat. Era un tipàs alt, excessivament alt i tenia «pinta» d'anglès.

—Qui deu ésser aquest, tu?

El senyor Narcís, divaga

Fiol

Mirin el què són les coses. Saben quina semblança tenen un vulgar sense feina i Girona? Doncs molt senzill: el primer no té plaça i Girona tampoc té plaça... mercat. Què els sembla? Si no els agrada, dissimulin...

—féu Maria-Dolors del carrer de les Bernardes, a una seva amiga.

—Em jugaria qualsevol cosa que és Goethe que avui «ve» a donar un concert a l'Associació de Música.

Ai, Maria-Dolors... que amigues tienes!

Caçat al vol:

—És molt distingida, la Maria. Té un gust exquisit...

—Vols dir?

—Com pots dubtar-ho, si es fa retratar a la Fotografia Lux?

Angelina, Angelina... fa dies, mesos, anys, que et veïem deambular per la nostra rambla, però l'atzar no ens havia fet gaudir de la teva conversa i d'aquell rodar d'ulls que atabalava un grapat d'estrellats en el sopar de la República al Centre d'Unió Republicana.

Avui però, hem vist els nostres desitjos abastats i el dring cascabellejant de les teves paraules ens han portat l'alegria d'unes hores passades prop teu... i fins ens atrevim a dir-te de tu, perquè hem menjat a la mateixa taula... que no és pas

AVIS IMPORTANT

Estem esperant que el senyor Cadenet, cousege del Centre Catalanista i actual Director de Clarinet porti als Tribunals de justícia la continuació del cas d'estafa de que se'ns acusa.

Quan se'ns requereixi per tal fi, mostrarem un feix de sucosos originals apareguts en diferents números de l'esmentat periòdic, originals gairebé tots autògrafs i escrits al dors de candidatures de la Lliga, bona part d'ells amb acotacions i notes apart, com també unes factures a pagar, que palesaran abastament «certes cosetes», que tindrem gran interès en fer remarcar, en la seva hora, al senyor Ramon Xifra i Riera, advocat, secretari del Centre Catalanista i representant del senyor Cadenet en l'afer Clarinet.

Al mateix temps guardem, també, uns originals escrits igualment al dors de les ja dites candidatures, apareguts en el número que la monomania del senyor Ramon Xifra i Riera, com a *hombre bueno* del seu representat, s'entossudeix en creure fou imprès clandestinament.

Aquests originals parlen de «crudels injustícies i de la incúria de les altes autoritats de la cleràcia gironina; de l'esplèndit senyor Gimeno; de l'angèlic senyor Anglada; del senyor Fors (*el furioso*) del senyor Gironès (el carlí); del senyor Iglèsies (l'acomodatic); del senyor Planadecussac (l'inacabable) etc...

Nosaltres procurarem «demostrar» al senyor Xifra i Riera—si ja està restablert de la indisposició que el privà d'assistir a l'acte consiliatori—que no tenim res a veure amb la paternitat dels originals repetits com d'altres que alguns gironins tindrien molt interès en posseir.

el mateix que menjar amb el mateix plat.

I tu Carmeta, la del gest serè i reposat, perquè estàs sempre tan trista i recaïda?

Perquè els teus ulls es claven a l'infinit com cercant quelcom que triga, triga...? Nosaltres desitjariem que no és fes esperar tant; que els teus ulls es mig cloquessin avergonyits per la paraula tremolosa que sortirà de la teva boca dient «Sí».

Si de «juerga» voleu anar llogueu el taxi d'en Gaspar

Comprometedora «Lluïseta Bonet» que sempre portes el somriure als teus llavis plens de carmí, que acompanyada d'aquell fulano, enamorat de ta bellesa, rambleja junt amb la nena per ell somniada.

No sabem si es casen aviat, però si fos així, esperem que de confits no en mancaran... veritat Lluïsa maca?

Lola Jofre, gentil palamosina que ens has alegrat uns minuts amb la teva presència. Avui, has estat el sol radiant que ens ha somrigut sota la pluja...

En «Cunitu» Roure ha agafat molta afició als macarrons, doncs l'altre dia el veïrem acompanyant a la gentil «Magaldi».

S'assegura montaran una fàbrica de palanganes i embuts al carrer de Fontanilles.

Correu pagat

LYSYNOL — Estem esperant original vostre.

El V. del Ll. (Banyoles) ja tenim corresponsal però feu coses curtes i aniran. Ho feu bé,

JAMALAJÍ—Aneu fent curt i bó.

A. C. (Salt) Els versos tenen d'ésser molt de broma, i és molt difícil de fer.

Feu-nos coses curtes en prosa PERET—Els vostres dibuixos queden un xic bé i un xic malament.

Els guardem per un si de cas.

Blanes—Entesos. No escriguis tant llarg.

L'original destinat a la secció de «Ramblejant» no el contestem per manca d'espai. Si estan bé ja els veureu publicats, sinó, al cove!

SECRETARI

Hispano-Olivetti

Sucursal a GIRONA: Plaça de la República - Telefon 320

Demaneu detalls del nou model

Màquina d'escriure nacional

És insuperable!

Tallers Gràfics V. CABRUJA Ronda Ferran Puig, 7. Girona